

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἐπιτοκίου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἄλλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΓΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟῦ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξωτερικοῦ : 55. Τρίμηνια δραχμ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟῦ : Διήμερον γράμμα διατμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10. Ἐξάρμοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ι Δ Ρ Υ Θ Η Τ Ω 1 8 7 9

Ι Δ Ρ Υ Θ Η Σ - Ε Κ Α Θ Η Σ - Δ Ι Ε Υ Θ Ι Ν Τ Η Σ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρομηταὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐδὸς Κέρκυρας ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 5 Ἰουνίου 1937

Ἔτος 59ον. — Ἀριθ. 27

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καὶ ἔπειτα, τὰ ζῶα ποὺ βλέπαμε ἐδῶ δὲν μᾶς ἔκανε μεγάλη διάθεση νὰ τὰ κουνήσουμε. Ἄλλωστε τὰ μόνα ζῶα σχεδὸν ποὺ συναντᾶ κανεὶς ἐδῶ πέρα εἶναι κάτι περιέργια πουλιά, σὰν γερανοὶ τριανταφυλλιοὶ ποὺ δὲν πετοῦν ἀλλὰ πηδοῦν. Κάθε πηδήμα τους ὅμως εἶναι τὸ λιγώτερο ἑκατὸ μέτρα.

— Καὶ οἱ ἄνθρωποι;... Ἀηλαδὴ θέλω νὰ πῶ τὰ πλάσματα... τέλος πάντων, οἱ Ἄρειοι...

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλη ὑπόθεση, εἶπε μὲ μυστηριώδες ἔπος ὁ καθηγητῆς Μπάτλερ. Ἄν θέλετε ὅμως ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀ... α... αφοῦτ! Πρῶτα ἀπ' ὅλα θὰ σᾶς διηγηθῶ πῶς ἐφθάσαμε ἐδῶ. Ἡ βολίδα μου ἦταν ἔτοιμη ὅταν... ἀκαφούτ!

— Δὲν θὰ μπορέσης ποτὲ νὰ φθάσης ὡς τὸ τέλος, πατέρα, ἀφῆσέ με νὰ μιλῶσιν στὴ θέση σου, σὲ παρακαλῶ, εἶπε ἡ Καίτη. Λοιπὸν, ὅπως σᾶς εἶπε ὁ μπαμπᾶς, ἡ βολίδα ἦταν ἔτοιμη, ὅλα ἦσαν στὴν ἐντέλεια καὶ περιμέναμε τὴν ἄλλη μέρα νὰ φθάσῃ ἡ ἀποστολή μὲ τοὺς δημοσιογράφους καὶ τοὺς ἐπιστήμονες ἀπὸ τὸ «Νταίηλυ Μαίηλο» γιὰ νὰ γίνουν τὰ ἐγκαίνια καὶ ἡ ἀναχώρησις.

«Εἶχάμε ἀρχίσει κιόλας νὰ γεμίζουμε τὰ ντεπόζιτα μὲ τὸ ἐκρηκτικὸ μίγμα, αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ ἤξερα καὶ ἔτσι, καθὼς ἔκανα μαζί μὲ τὸν μπαμπᾶ μιά τελευταία ἐπιθεώρησις, δὲν ἐπρόσβρα καὶ πάρα πολὺ ποὺ πιανόμουν καὶ τί ἀγγίξα καὶ ἔτσι, μιά στιγμὴ ποὺ ἔχασα τὴν ἰσορροπία μου, δοκιμάζοντας νὰ βιδώσω ἕνα λαμπιόνι πάνω ἀπὸ τὴν κουκέτα, γιὰ νὰ κρατηθῶ ἀρπᾶχτηκα ἀπὸ ἕνα μοχλὸ ποὺ βρέθηκα μπροστὰ μου. Ἦταν ὁ μο-

χλὸς ποὺ ἔδινε τὴν κίνησιν στὴ βολίδα.

«Μιά ἀπερίγραπτη ἐκρηξὴ μᾶς ἔκανε νὰ χάσουμε τίς ἀισθήσεις μας. Ὅταν συνήλθαμε, καταπληγωμένοι, χτυπημένοι, ζαλισμένοι μ' ἕνα ἀλλόκοτο πλάκωμα στὸ στήθος, μὲ ξερὸ τὸν λαιμὸ δὲν βρισκόμαστε πιά στὴ γῆ.

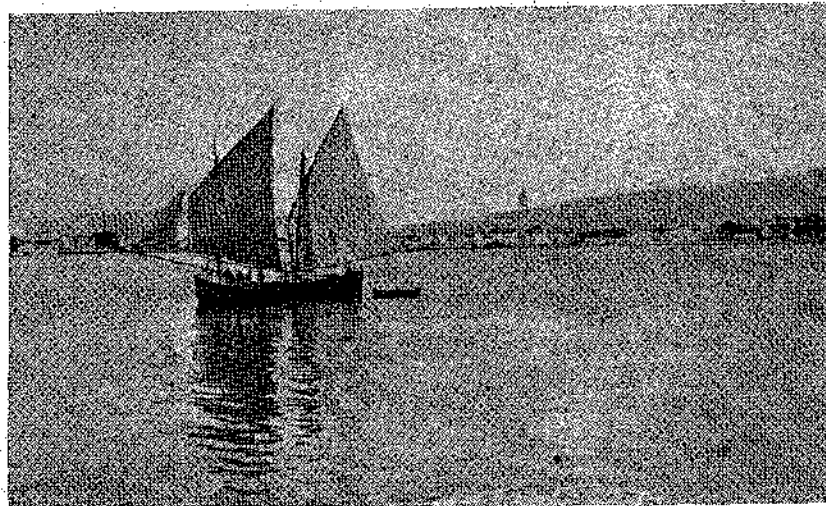
νησὴ ποὺ ἔκανα γὰ στερεώσω τὰ χέρια μου στὸ πάτωμα, πετάχθηκα εὐθὺς στὸ ταβάνι τῆς καμπίνας.

Στὰ λόγια αὐτὰ ὁ Βαρνάβας ἔσπασε σὲ γέλια δυνατὰ.

— Χά, χά, γέλασε. Ὅστε καὶ σεὶς κάνατε πετάει-πετάει! Τὸ ξέρω κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ παιχιδάκι. Ὁ πατέρας σας θὰ σᾶς τὴν σκάρωσε τὴ φάρσα. Ἐμεῖς ὅταν ἐρχόμαστε κατὰ δῶ, ὁ κύριος Ἑρρίκος...

Ὁ Βαρνάβας ἔμοιαζε μὲ κανένα γέρο στρατιώτη ποὺ συναντᾶ κάποιον

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟΠΕΙΑ

Μιά ωραία ἀποψη τῆς Ζακύνθου ἀπὸ τὴ θάλασσα

(Φωτογραφία Καλονάρου)

«Ὅταν ἀνοίξα τὰ μάτια μου ἔδραμα μεγάλη προσπάθεια στὸν ἑαυτὸ μου, γιὰ νὰ συνέλθω ἐντελῶς: ἔτριψα τὰ μάτια μου, τεντώθηκα. Οἱ κινήσεις μου ὅμως ἦταν ἀπότομες καὶ πολὺ γρήγορες, ἀθελά μου. Μέσα στὴ ζάλη μου νόμισα πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ βάλω μεγάλη δύναμις γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σηκωθῶ, ἀλλὰ μὲ τὴν κί-

παλὸν συμπολεμιστῆ του, ἢ σὰν κυνηγὸ ποὺ συναντᾶει κι' ἄλλους κυνηγούς. Ἄν τὸν ἀφῆναν νὰ μιλήσῃ θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὰ λέγῃ ὡς τὸ ἄλλο πρῶτ καὶ ἡ Καίτη δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀρθρώσῃ ἄλλη λέξη.

— Ναι, ναι, Βαρνάβα, αὐτὰ μᾶς τὰ λὲς ἀργότερα τὸν ἔκοψε ὁ Ἄνδρέας.

— Ὅχι, ὁ μπαμπᾶς δὲν μοῦ εἶχε

σκαρώσει φάρσα, απάντησε η Καίτη. "Άλλωστε ούτε και θα μπορούσα να τὸ κάνω γιατί βρισκόταν ξεπλωμένος χάρτι ἀνάσθητος.

"Μ' ἕνα μικρὸ σπρώξιμο πού ἔδωσα στὸ ταβάνι βρέθηκα εὐθὺς πάλι κάτω. "Ἐσκυφα μ' ἀγωνία γιὰ τὸ ἀκούσω τὴν καρδιά του χτυποῦσε ρυθμικά και κανονικά και μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ κατόρθωσα νὰ τὸν συνερῶ.

"Μόλις συνήλθε ὁ μπαμπᾶς τὰ κατάλαβε ἀμέσως ὅλα: βρισκόμαστε μετῶρα στὸ κενὸν και πέφταμε πρὸς τὸ ἄγνωστον γιατί δὲν εἴχαμε πιὰ καύσιμη ὕλη. Αὐτὴ πού ἦταν ἐναποθηκευμένη στὰ ντεπέζιτα εἶχε φθάσει Ἰσα-Ἰσα γιὰ νὰ νικήσῃ ἡ βολίδα μας τὴν ἔλξη τῆς γῆς και νὰ πεταχθῆ στὸ διάστημα.

"Βρισκόμαστε χαμένοι μέσα στὸ ἄπειρον, ἀνίκανοι νὰ κάνουμε ὅ, τι δῆποτε, στὸ ἔλεος τῶν νόμων πού κυβερνοῦν τὸ σύμπαν.

"Ὁ μπαμπᾶς ἦταν κατάχλωμος, ἐγὼ εἶχα παλμόδες νοῦθωψε και οἱ δυὸ τίς δυνάμεις μας νὰ μᾶς ἐγκαταλείψουν. Εὐτυχῶς θυμήθηκα πὼς μέσα σ' ἕνα ντουλαπάκι τῆς βολίδας εἶχα φυλάξει μὲ μπιτλίτσια κονιάκ. Τὴ βρήκα και τὴν ξεβούλωσα. Ἄλλα μὲ μεγάλη μου ἐκπλήξη εἶδα πὼς τὸ ποτὸ δὲν χυνόταν ἀπὸ τὴν μπιτλίτσια στὸ ποτήρι πού κρατοῦσα ἀπὸ κάτω.

"Γιὰ νὰ τὸ κάνω νὰ χυθῆ ἀρχισα νὰ κουνῶ τὴν μπιτλίτσια δυνατὰ και τότε τὸ μισὸ κονιάκ χύθηκε ἔξω και πῆγε χαμένο.

"Οἱ ἴδιες δυσκολίες παρουσιάστηκαν διὰν θελήσαμε νὰ πιούμε. Ἄδικα γέριναμε τὸ κεφάλι μας πρὸς τὰ πίσω και ἀναποδογυρίζαμε σχεδὸν τὸ ποτήρι. Τὸ κονιάκ δὲν ἐπεφτε στὸ στόμα μας. "Ἀναγκάστηκα νὰ χρησιμοποιήσω μὲ σὺριγγα πού εἶχα στὸ ντουλαπάκι τῶν πρώτων βοηθειῶν και μ' αὐτὴν πρῶτα ἀπερρόφησα τὸ ὑγρὸ ἀπὸ τὸ ποτήρι και ὕστερα τὸ ἀδειασα μέσα στὸ λάρυγγά μου.

"Ὁ ἀστεῖος αὐτὸς τρόπος νὰ πίνουμε τὸ κονιάκ μᾶς ἔκανε τόσο καλὸ ὅσο και τὸ ἴδιο τὸ κονιάκ, γιατί ἀθελὰ μᾶς μᾶς ἔκανε νὰ γελοῦμε και καθὼς ἔφευγε τὸ γέλιο εἶναι τὸ καλύτερο τονωτικό.

"Ἡ θέση μας εἶναι κρίσιμη, εἶπε ὁ μπαμπᾶς, θὰ δοκιμάσω νὰ ὑπολογίσω πὼς βρισκόμαστε και προπάντων πὼς κατευθυνόμαστε.

"Βοήθησα τὸν πατέρα μου νὰ ἐγκατασταθῆ τ' ἔνχ τραπέζι και τοῦ ἔδωσα χαρτί και τὸν στολογράφο του. Ἄλλα και πάλι ἦταν ἀδύνατο νὰ γράψῃ. Γιατί εἶτε τὸ μελάνι δὲν ἔτρεχε εἶτε, μόλις τίναξε ὁ μπαμπᾶς τὴν

πέννα του, χύνονταν ὅλα τὰ μελάνια ἀπάνω στὸ χαρτί.

"Και μὸς εἶναι ἀδύνατον νὰ γράψω μὲ μολύδι, εἶπε ὁ καθηγητῆς Μπάτλερ.

"Ἐντούτοις στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ, συνέχισε ἡ κόρη του. Ἀρχισε τοὺς ὑπολογισμούς του, μουρμουρίζοντας και γκρινιάζοντας, ἀλλὰ σιγά-σιγά ἤσυχασε. Και ὅταν ἐτελείωσε δὲν μὸς εἶπε οὔτε μὴ λέξῃ. Μὲ κοίταξε σιωπηλὸς και γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου εἶδα τὰ μάτια του πλημμυρισμένα στὰ δάκρυα.

"Τὶ συμβαίνει, πατέρα; τὸν ρώτησα κατατρομαγμένη.

"— Δυστυχισμένο μου παιδί, αὐτὸ πού μᾶς συμβαίνει εἶναι φοβερό. Ἡ βολίδα μας παρασύρθηκε ἀπὸ τὴν παγνόμεν ἔλξη και ἔγινα και ἡ ἴδια ἐνας καινούργιος πλανήτης. Γυρίζομε γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο ὅπως γυρίζει ἡ Γῆ και ὁ Ἄρης και θὰ χρειαστῆ νὰ περάσουν δέκα χρόνια τὸ λιγώτερο ὥσπου νὰ συναντήσουμε στὸ δρόμο μας κανένα κομήτη πού θὰ μᾶς τραβῆξῃ κατὰ πάνω του.

"Σ' αὐτὴ τὴ φρικτὴ θέση βρισκόμαστε και φαντασθῆτε πὼς δὲν εἴχαμε ἄλλες προμήθειες μέσα στὴ βολίδα παρὰ δέκα κουτιά κονσέρβες και ἄλλα τρία κουτιά γαλέττες. . .

"Ὁ Βαρνάβας γούρλωσε τὰ μάτια του σὰν πιάτα.

"Δέκα κουτιά κονσέρβες και τρία κουτιά γαλέττα γιὰ δέκα χρόνια, εἶπε, μ' αὐτὸ εἶναι φρικτὸ!

"Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή, συνέχισε ἡ νέα, εἶμαστε καταδικασμένοι νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνα και ἔπρεπε νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφαση. Ὁ πατέρας μου ὅμως ἔβρισκε πὼς δὲν ἦταν ἀξιοπρεπὲς νὰ τελειώσῃ κανεὶς τὴ ζωὴ του μ' ἕνα τέτοιον τρόπο και συζητοῦσε σοβαρὰ πὼς θὰ ἦταν τὸ καλύτερο μέσον γιὰ νὰ δώσουμε ἕνα γρήγορο τέρμα στὴ ζωὴ μας.

"Εὐτυχῶς δὲν βρισκόταν κανένα δπλο μέσα στὴ βολίδα· ἀλλοίως φαντάζομαι πὼς δὲν θὰ εἴχαμε τὴν εὐχαρίστηση νὰ κάνουμε τὴ γνωριμία σας. Ὁ μπαμπᾶς ὅμως σκεπτόταν νὰ σπᾶσῃ τὸ μηχανήμα τῆς παραγωγῆς τοῦ ὀξυγόνου γιὰ νὰ πεθάνουμε ἀπὸ ἀσφυξία ἢ ἀπλοῦστατα νὰ νανοῖξῃ τίς πόρτες γιὰ νὰ πηδήσουμε μέσα στὸ κενόν. Ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ τὸν ἀποτρέψω ἀπὸ τοὺς σκοποὺς του αὐτοῦ· παρὰ κάθε λογικὴ δοκίμια νὰ τὸν πείσω ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀπελπίζεται. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ θυμῶνῃ.

"Νομίζεις; μὸς ἔλεγε πὼς μπορεῖ νὰ κάνω λάθος στοὺς λογαριασμούς μου; .

"Φυσικά οὔτε φανταζόμουν ἕνα τέ-

τοιο πράγμα, ἀλλὰ γιὰ νὰ κεντήσω τὴ φιλοτιμία του, τοῦ εἶπα πὼς πραγματικῶς εἶχα αὐτὴ τὴν ἴδεια.

"— Εἶμαι βέβαιη τοῦ ἔλεγχ, πὼς σὲ λίγο θὰ προσγειωθοῦμε κάπου. Βάζω στοίχημα.

"— Τὸ δέχομαι, μὸς ἀπάντησε. "Ἄν πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνα θὰ ἔχω κερδίσει ἐγὼ και ἂν τοακιστοῦμε, πέφτοντας μὲ τὴ βολίδα πουθενά, τότε θὰ ἔχῃς κερδίσει εἰς.

"Τὶ εὐτόχημα πού οὔτε ὁ ἐνας οὔτε ὁ ἄλλος κέρδισε τὸ μακάθριο αὐτὸ στοίχημα, φώναξε ὁ Ἐρρίκος.

"Μὰ ὁ Βαρνάβας τὸν ἔκοψε στὴ μέση. Εἶχε νὰ κάνῃ μὴ φιλοσοφικὴ παρατήρηση και δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ πᾶν χαμένη.

"Αὐτὸ σημαίνει, εἶπε ἐμφαντικᾶ, πὼς δὲν πρέπει ποτὲ του ν' ἀπελπίζεται κανεὶς.

"Ἀλήθεια, εἶπε ἡ Καίτη, γιατί οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ μπαμπᾶ ἀποδειχτήκαν λανθασμένοι.

"Και σ' αὐτὸ φταίει ἐκεῖνο τὸ ἀναθεματισμένο τὸ μολύδι, εἶπε ὁ καθηγητῆς. Δὲν μπόρεσα ποτὲ μου νὰ γράψω μὲ μολύδι.

"Ναί, μπαμπᾶ, τὸ μολύδι φταίει. Ὡστόσο σὲ λίγες μέρες ἀναγνώρισε εἰς ὁ ἴδιος τὸ λάθος σου και εἶπες πὼς συμφωνᾶ μὲ τίς προβλέψεις σου διευθυνόμεστε πρὸς τὸν Ἄρη.

"Μ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ἄλλωστε μπόρεσαμε ν' ἀνεβῆσουμε ὡς τὸ τέλος. Γιατί δὲν ἔξρω πῶσον καιρὸ χρειαστήκατε ἐσεῖς μὲ τὴ βολίδα σας γιὰ νὰ φθάσετε ὡς ἐδῶ, τὸ δικὸ μας ὁμῶς τὸ ταξίδι κράτησε 90 ἡμέρες και 18 ὥρες. Οἱ προμήθειές μας ὅλες, οἱ κονσέρβες μας και οἱ γαλέττες μας εἶχαν σωθεῖ ἀπὸ καιρὸ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΜΟΥΡΘΕΣ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Μοῦρθεσ μὴ νύχτα ἀπὸ τὸ σκοτάδι, Μικροῦλης ζήτουλας γυμνός, Ζητώντας τὸ δικὸ μου χᾶδι, Χαρίζοντας σὲ μὲ τὸ φῶς.

Κρατᾶς μὲς στὴ ματιά σου ἀκόμα Δάμψεις τ' ἀνέσπερου οὐρανοῦ Και στὸ χαρούμενο σου στόμα Τὸ χαμογέλιο ἐνός θεοῦ.

Πάνω στὰ στρουμπουλὰ σου μέλη "Ἀνθίνες φλόγες παίζουν. Δὲς Κι' εἰν' ἐξημεμένα μὲ τὸ μέλι Και μ' ἀνεμῶνες ροδαλές.

Τὸ δίδυμο φῶς τῶν ματιῶν σου Μοῦ φέρνει ὄραματα γλαυκὰ Τὸ χαμογέλιο τῶν χειλιῶν σου Μὲ συνεπαίροναι, μὲ μεθᾶ.

"Ἀραγεσ πότερο ποῖδς δίνεις; Ἐγὼ στοργή, γιὰ ἐσὺ χαρά, Ποῖδς ἀπ' τοὺς δύο εὐγνωμοσύνη Στὸν ἄλλον πρέπει νὰ χρωστᾶ; .

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΑ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΡΗΣ

Ἄγαπητοί μου,

Ὁ ἔφημερίδες εἶχαν γράφει πὼς ὁ πλανήτης Ἄρης, στὶς 27 τοῦ Μαΐου, θὰ βρισκόταν πολὺ κοντὰ στὴ Γῆ — 75,000,000 χιλιόμετρα μόνο. . . δυὸ βήματα — και πολλοὶ περιέργοι ἀνέβηκαν τὴ νύχτα ἐκεῖνη στὸ Ἀστεροσκοπεῖο γιὰ νὰ τὸν ἴδουν. Τὸ τηλεσκόπιο, ἐννοεῖται, τοὺς τὸν ἔφερε ἀκόμα πιὸ κοντὰ. Ἄλλα δὲν μπόρεσαν νὰ ἴδουν αὐτὲ δέντρα, οὔτε σπῖτια, οὔτε. . . ἀνθρώπους. Μόνο τοὺς πάγους στοὺς δυὸ τοῦ πόλους, και τίς κτρινωπὲς ἠπείρους του μὲ τίς βαθυπράσινες κοιλάδες. Ἐνας κόσμος βέβαια ἀρκετὰ ὁμοίος μὲ τὸ δικὸ μας· κατοικεῖται ὅμως; στὴν ἀτμοσφαῖρα του μποροῦν νὰ ζοῦν ἀτελέστερα και τελειότερα ζῶα ὅπως τὰ γῆινα; ἢ εἶναι τόσο ἀραχί, τόσο φτωχὴ ἀπὸ ἐξυγόνο, πού νὰ μὴ μπορῆ ἴσως νὰ τρέφῃ παρὰ μερικὰ καχεκτικὰ φυτὰ; Τὸ μυστήριον τοῦ Ἄρη μένει, βλέπετε, ἀκόμα μυστήριο. Και εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν οἱ ἀστρονόμοι θὰ τὸ ἐξιχνιάσουν — και τὸ 1939, διὰν ἡ ἀπόστασή του ἀπὸ τὴ Γῆ θὰ εἶναι ἀκόμα μικρότερη, μόνο 54,000,000 χιλιόμετρα, ὅπως ἦταν και τὸ 1924, πού πάλι ὁμοῦ δὲν κατόρθωσαν νὰ διακρίνουν τίποτα σπουδαῖο.

Κατὰ περιόδους ἀπὸ 15, χρόνια, ὁ Ἄρης ἔρχεται στὴν μικρότερή του ἀπόσταση ἀπὸ μᾶς, πού, καθὼς εἶπαμε, εἶναι 54 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, ἐνῶ ἡ μεγαλύτερή του εἶναι 400 ἑκατομμύρια. Ἡ τεράστια αὐτὴ διαφορά προέρχεται ἀπὸ τὸ σχῆμα τῆς τροχιάς πού, ὅπως ὅλων τῶν ἄλλων πλανητῶν και τῆς Γῆς, εἶναι ἑλλειψῆ μὲ τὸν ἥλιο στὴ μιὰ τῆς ἐστία. Γράψετε δυὸ ἑλλείψεις, τὴ μιὰ μέσα στὴν ἄλλη, και σὲ μιὰ ἀπὸ τίς δυὸ τοὺς ἐστίες σημεῖωστε τὸν ἥλιο. Ἡ ἐξωτερικὴ ἑλλειψῆ θὰ εἶναι ἡ τροχιά τοῦ Ἄρη — γιατί αὐτῆς βρισκεται πιὸ μακριὰ στὸν ἥλιο ἀπὸ μᾶς — και ἡ ἐσωτερικὴ τῆς Γῆς. Ἄρης και Γῆ γυρίζουν ὁλόγυρα στὸν ἥλιο, ἀκολουθώντας αὐτῆς τίς δυὸ ἑλλείψεις. Φυσικά, θὰ ἔρθῃ στιγμή πού ἡ Γῆ θὰ βρισκεται στὸ δεξιὸ μέρος τῆς ἑλλειψῆς τῆς κ' ὁ Ἄρης στὸ ἀνίθετο, τὸ ἀριστερὸ τῆς δικῆς του, ἀντικρυστά. Ἐνῶστε τὰ δυὸ σημεῖα μὲ μιὰ εὐθεῖα γραμμὴ; θὰ εἶναι ἡ μακρότερη ἀπ' ὅσες μποροῦν νὰ γίνουν ἀνάμεσα στὶς δυὸ ἑλλείψεις. Και γιὰ τὰ 400 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Θὰ ἔλθῃ, ὁμοῦ και στιγμὴ πού ἡ Γῆ και Ἄρης θὰ βρισκονται στὸ ἴδιο μέρος

τῶν ἑλλείψεων τους, στὸ δεξιὸ ἀς ποῦμε, και πάλι ἀντικρυστά. Ἐνῶστε κι' αὐτὰ τὰ δυὸ σημεῖα μὲ μιὰ εὐθεῖα. Θὰ εἶναι ἡ μικρότερη ἀπ' ὅσες μποροῦν νὰ γίνουν ἀνάμεσα στὶς δυὸ ἑλλείψεις. Και γιὰ τὰ 54 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ μεγαλύτερη γραμμὴ ἢ ἀπόσταση διαφέρει ἀπὸ τὴν μικρότερη κατὰ 364 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Γι' αὐτὸ ὁ Ἄρης, διὰν βρισκεται στὸ πλησιέστερο σημεῖο τῆς τροχιάς του, φαίνεται ἀπὸ τὴ Γῆ τόσο μεγάλος και λαμπρὸς. Ἡ κόκκινη λάμψη του μεγαλώνει πενηνταπέντε φορές. Και πραγματικῶς, τὸ θέμα αὐτὰ τὰ βράδια, διὰν δὲν τὸ κρύβουν ζηλιάρικα σύννεφα, εἶναι ἔξοχο. Ἐνα παιδάκι, βλέποντας προχτῆς τὸν Ἄρη, ἐφώνησε: «Ἄ, τί ψηλὰ πού ἔφτασε ἐκεῖνη ἡ φούσκα!». Τὸ λαμπρὸ ἀστρο, μὲ τὸ ζωηρὸ κόκκινο χρῶμα του, τὸ παιδάκι τὸ πῆρε γιὰ μπαλόνι πού εἶχε ἀνεθεῖ στὰ μεσοῦρανα! Ὡσο γιὰ τὴν ὄψη τοῦ Ἄρη ἀπὸ κοντὰ, γιὰ τὴ φύση τῆς ἐπιφανείας του και τῆς ἀτμοσφαῖρας του, ὅπως

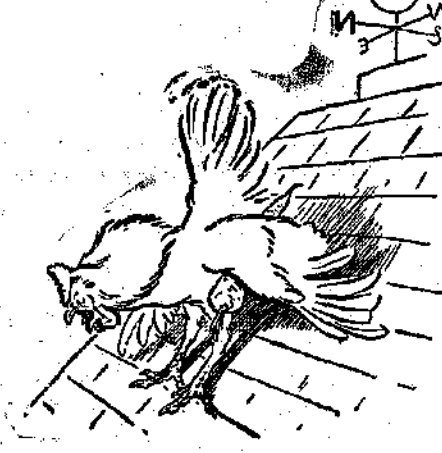
πιστεύει πὼς εἶναι ἡ σημερινὴ Ἐπισημη, αὐτὰ τὰ μαθαίνετε ἀπὸ τὸ θαυμάσιο μυθιστόρημα «Πρὸς τὰ ἀστρα». Σ' αὐτὸ, καθὼς εἶδατε, οἱ τολμηροὶ ἐξερευνητῆς κατόρθωσαν νὰ πετάξουν ὡς τὸν κόκκινο πλανήτη μὲ μιὰ βολίδα, πού ἔκαμε τὴν τεράστια ἀπόσταση σὲ δυὸ περίπου ἡμέρες. Ἐφέρετε τώρα πῶσα θὰ ἤθελε ἕνα τραῖνο μὲ ταχύτητα 70 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, γιὰ νὰ κάμῃ τὰ 54 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, τὴν μικρότερη δηλαδή ἀπόσταση τοῦ Ἄρη ἀπὸ τὴ Γῆ; 114 χρόνια περίπου! Μὲ ἀεροπλάνο, πού ἔχει τετραπλάσια σχεδὸν ταχύτητα, ἢ διάρκειαι τοῦ ταξιδιοῦ θὰ ἦταν μόλις. . . 28 χρόνια. Ὡστε μόνο μὲ τὴν ἀφάνταση ταχύτητα μιᾶς βολίδας θὰ μποροῦσε ὁ ἀνθρώπος νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ. Θὰ μποροῦσε; Ὁ λόγος τὸ λέει. Μῆν ξεχνᾶτε πὼς τὸ ταξίδι στὸν Ἄρη πού διαβάξετε στὸ μυθιστόρημά σας, εἶναι φανταστικὸ. Ποτὲ ὁ ἀνθρώπος δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ φύγῃ ζωντανὸς ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο και νὰ βρεθῆ σ' ἕναν ἄλλον. . .

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΣ'. Μπὰ τὸ φαγὰ τὸ Γκρινιάρη, μπὰ τὸ λαίμαργο, ἴδες ἐκεῖ! Ὡλο αὐτὸ τὸ κακὸ τὸ ἔκανε γιατί ἤθελε νὰ φᾶ! — Περιμένε ντέ! τοῦ ἔλεγαν. Σὲ λίγο θάρθῃ ὁ ἀφέντης, θάνοῖξῃ μὲ τὸ κλειδί, και τότε βγαίνεις και τρώς, πού νὰ φᾶς τὸν περιδρόμο! — Ὁχι, ὄχι! ἔκλαιγε ὁ χοῖρος· ὁ ἀφέντης μπορεῖ νὰγγῆσῃ και θὰ πεθάνω τῆς πείνας! Ρίξε μου τίποτα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὁ, τι βροῖτε!

Μὰ ποῖδς νὰ σκαρφαλώσῃ ὡς τὸ παράθυρο τῆς ἀποθήκης, πού ἦταν τόσο ψηλὰ; Ἡ Ἀσπροῦλα, πού εἶχε λυπηθεῖ τὸ Γκρινιάρη, πῆρε ἕνα καρὸτο στὸ στόμα τῆς και δοκίμασε νὰ πετάξῃ ὡς ἐκεῖ πάνω. Μὰ οἱ κόττες δὲν πετοῦν τόσο εὐκόλα. Ἐπιτέλους, μὲ πολὺν κόπο, τὸ κατάφερε. Ἄλλ' ἄμα ἔφτασε στὸ παράθυρο, εἶδε πὼς ἦταν κλειστὸ. — Ὁχι ἀπὸ κεῖ, ὄχι ἀπὸ κεῖ! τῆς φώναξε ὁ Γκρινιάρης. Τὸ καλὸ παράθυρο, τὸ ἀνοιχτὸ, εἶναι ἀπὸ δῶ. Ἀνέβα στὴ σκεπὴ κι' ὕστερα κατέβα. Γεῖά σου! Ἡ καιμένη ἢ Ἀσπροῦλα — τί νὰ κάμῃ; — πέταξε στὴ σκεπὴ τῆς ἀποθήκης κι' ἔτρεχε τώρα νὰ φτάσῃ στὸ ἄλλο μέρος ὅπου ἦταν τὸ «καλὸ» παράθυρο και νὰ κατεβῆ. Ἄλλα στὴ σκεπὴ, καταμεσίς, ἦταν κι' ἕνας φεγγίτης ἀνοιχτός. Ἀπὸ τὴ βία τῆς δὲν τὸν εἶδε. Και καθὼς ἔτρεχε, μπροῦμ! πέφτει μέσα στὴν ἀποθήκη σὰ στραβὴ! Πέφτοντας, ἀνοῖξε τὸ στόμα τῆς και τὸ καρὸτο τῆς ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Γκρινιάρη. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνη ἔσκουζε γιὰ ἔχε χτυπήσει, ὁ χοῖρος τὸ ἀρπάξε και τὸ ἔκαμε μιὰ χαψιά. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΩΣ Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΑ ΑΝΘΗ

[Στο προηγούμενο φυλλάδιο δ κ. Φαίδων σάς μιλήσε για τή Μελίσσα ως «μηχανή καρποπαραγωγής», συναφίζοντας τή βιολογία και τή βιολογία τήσ τελευταία δ γεωπόνος και μέλισσολόγος κ. Γεώργιος Τουφεξής. Σήμερα, από τή βιολογία αὐτή, ἀναδημοσιεύω τή μέρος βίου δ συγγραφέας ἐξηγεί πῶς ἡ μέλισσα γονιμοποιεῖ τὰ ἀνθη καί τὰ κάνει νά δένουν σά καρπούς, συλλέγοντας τή νέκταρ καί τή γύρη τους πού τῆς χρειάζονται. Ἐίναι κάτι θαυμαστό ἡ φυσική ἱκανότης πού ἔχει γι' αὐτή τήν ἐργασία. Ὁ κ. Τουφεξής τὰ λέει σά μιά γλώσσα πού ἴσως θά σάς κουράσῃ λιγάκι. Ἀλλά ἀξίζει τόν κόπο νά τὰ διαβάσετε: θά σάς μᾶθουν πολλά περίεργα καί θά σάς διασκεδάσουν.—Σ. τ. Δ.]

Ὡς γνωστόν, διὰ νά τραφοῦν αἱ μέλισσαι ἔχουν ἀνάγκη ἀπαραίτητον μέλιτος (πού παράγουν ἀπό τή νέκταρ τῶν ἀνθῶν) καί γύρεως. Διὰ νά ἀποκτήσουν τὰ ἀπαραίτητα αὐτά στοιχεία, εἶναι προικισμένη με ἕνα εἰδικόν ψυχομόν, καταλλήλως προσηρμοσμένον, ἀκόμη δὲ καί ἡ ἐξωτερική διαρρυθμισίς τοῦ σώματός των προσαρμύζεται καί αὐτή πρὸς τόν σκοπόν τοῦτον. Τὰ ὄργανα τῆς ὁσφρήσεως καί τῆς ὁράσεως πού τὰς κατευθύνουν πρὸς τοὺς ἀγρούς βίου ἀφθονεῖ τὸ νέκταρ, εἶναι ἐκτάκτως ἀνεπτυγμένα. Χάρης εἰς μίαν εἰδικὴν μυϊκὴν (χορδὸς τῶν μελισσῶν, πού εἶναι κάτι ἀνάλογο με τὰ μαϊμουδιόματα τῶν πιθήκων) ἡμποροῦν κἀλλίστα νά σπεννοιοῦν μεταξὺ των, διὰ νά ἀλληλοὑποδεικνύουν τὰς πηγὰς τῆς τροφῆς των, ἐνῶ πάλιν χάρης εἰς τὰ ὁσφραντικὰ τῶν ὄργανα ἐκπομπῆς, ἡμποροῦν νά ἐρχονται εἰς ἐπικοινωνίαν με τὰς συνεργάτιδάς των τῆς αὐτῆς κυψέλης, ἀπαράλλακτα σὰ νά εἶχαν στή διάθεσιν τῶν ἕνα τέλειον ἄσφρατον.

Τὸ στόμα των καί τὰ πόδια των εἶναι ἐροδιασμένα με εἰδικὰ ὄργανα συγκομιδῆς. Εἰς τὴν ἔσω σιαγόνα (μασητικήν) ἀπαρτίζομένην ἀπὸ πέντε μέρη, ὅπως συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ ἔντομα, ἡ γλώσσα εἶναι ἀνεπτυγμένη ὑπὸ μορφήν μακροῦ τριχωτοῦ ροφητήρος, πού ἡμπορεῖ νά εἰσχωρήσῃ μέσα εἰς τοὺς πλέον στενοὺς κάλυκας, βίου ἀποκρῶπεται τὸ νέκταρ. Τὸ ἀκρότατον σημεῖον τῆς γλώσσης αὐτῆς, τὸ λεγόμενον «κουτάλα», εἶναι ἐροδιασμένο με πολυάριθμα αἰσθητήρια ὄργανα. Τὰ τέσσαρα ἄλλα μέρη τῆς σιαγόνης ἡμποροῦν νά ζευγαρωθῶν προσεγγίζοντα τὸ ἕνα με τὸ ἄλλο καί νά ἀπαρτίσουν ἕνα εἶδος ἀπορροφητικῶν σωλήνων, πού ἐπιτρέπεται στή μέλισσα νά ἀπορροφῇ τὰ χυστά καί νά πίνῃ με μεγάλες «γούλιες» ὑγρά βίω, τὸ μέλι ἢ τὸ νερό,

πού χρειάζεται διὰ νά θρέψῃ τὸν γόνον. Μέσα στὴν ὁσφράγο τῆς εὐρίσκειται ἕνα ἀναπνευστικόν σύστημα, πού ἔχει τὸ σχῆμα ἀναποδογυρισμένης φυσούνας (φουσερού) Χάρης εἰς μίαν κτινωδὴν διάρθρωσιν, συγκρατουμένην με ἰσχυροὺς μυς, ἡ φυσούνα αὐτὴ τίθεται εἰς κίνησιν. Ἐδῶ εἶναι ὄργανα, ἀνάλογα με τοὺς μαστοὺς τῶν θηλαστικῶν καί πού χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν θρέψιν τοῦ γόνου. Ἐπάνω ἀπὸ τὰ στόμα τῶν οἰδημάτων αὐτῶν εὐρίσκονται ἄλλα αἰσθητήρια ὄργανα, πρόφανως τὰ ὄργανα τῆς γείσεως. Τὸ νέκταρ πού καταπίνουν αἱ μέλισσαι, δὲν πηγαίνει εἰς τὸ στομάχι των, ἀλλὰ εἰς τὸν πρόλοβον (γοδοσά) πού λέγεται καί «στόμαχος τοῦ μέλιτος» ἢ ἀκόμα χαρακτηριστικώτερα: «κοινοτικὸς στόμαχος» καί πού χωρίζεται με μίαν βαλβίδα ἀπὸ τὸ πραγματικὸν στομάχι. Στὴν κυψέλη μέσα τὸ συνηγμένο μέλι μεταβιβάζεται σ' ἄλλες μέλισσες, πού τὸ ἐναποθέτουν στὰ κελιά καί φροντίζουν γιὰ τὴν περαιτέρω ὀρίμανσίν του. Πλὴν τοῦ μέλιτος ὅμως, ὁ ὄργανισμός τῆς μελισσῆς χρειάζεται ἀκόμη λευκιματώχους οὐσίας πού τὰς εὐρίσκουν αἱ μέλισσαι ἀκριβῶς εἰς τοὺς κόκκους τῆς γύρεως. Οἱ κόκκοι αὐτοὶ τῆς γύρεως, ἀποτελοῦν σὰ νά λέμε τὸ ψωμί ἢ καλύτερα τὸ κρέας τῆς τροφῆς τῶν μελισσῶν, πού καταναλίσκουν κυρίως αἱ «θηλάστρια» διὰ νά θρέψουν τὸν γόνον δι' αὐτὸ κάθε νέα ἐκκόλαψις γόνου ἀπαιτεῖ καί αὐξήσιν τῆς ποσότητος τῆς ἀπαραίτητου γύρεως.

Ὡς ὄργανα συγκομιδῆς τῆς γύρεως αὐτῆς, ἡ συλλέκτρια ἔχει δύο σιαγόνες ἀνωτέρας, εἰς σχῆμα τσιμπιδᾶς, πού ἔχουν ἐν μέρει τὴν μορφήν μισῆς κουτάλας καί ἐν μέρει τὴν μορφήν ῥάμφους. Αἱ τσιμπιδᾶς αὐτῆς χρησιμεύουν ὄχι μόνο στὸ ξεφλούδισμα τῆς γύρεως, ἀλλὰ καί εἰς ἄλλας ἐργασίας. Αἱ σιαγόνες πάλιν, χρησιμεύουν ὡς γενικῆς λαβίδος καί παίζον ῥόλον χειρῶν πραγματικῶν τῆς μελισσῆς. Μ' αὐτῆς ἡ μέλισσα κατασκαυρίζει τὰς κηρήθρας, καθαρίζει τὴν κυψέλην καί τὰς μεταχειρίζεται ἀκόμη ὡς ἐπιθετικὸν ὄπλον. Ἀντιστρόφως ὅμως, με αὐτὰς δὲν ἡμπορεῖ νά διατρύψῃ τὴν μεμβράνην (φλοῦδαν) τῶν ὀπωρῶν.

Οἱ ὄρμιμοι κόκκοι τῆς γύρεως πού πίπτουν ἀπὸ τὰ ἀνθη εἶναι συνήθως ὀλίγον γλοιώδεις καί προσκολλῶνται ἐπάνω στήν λεῖαν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος τῆς μελισσῆς σὰ νά τὴν «πουδράρουν» ἐλόκληρη. Ἀλλὰ ἡ μέλισσα ἔχει ἕνα εἶδος βούρτσας πού τῆς ἐπιτρέπουν νά καθαρῶσθαι συνάζοντας ταυτοχρόνως τὸ περίσσειμα

τῆς γύρεως, διότι αἱ ἀρθρώσεις τοῦ ταρσοῦ τῶν ὀπωρῶν τῆς εἶναι ἰσχυρῶς ἀνεπτυγμένα, ἔχουν τρίχες πού σχηματίζουν βούρτσα καί ἔτσι ἐκπληροῦν στήν ἐντέλεια τὸ σκοπὸ των.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀρθρώσεις τοῦ ταρσοῦ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν, αὐταὶ αἱ βούρτσαι ἔχουν διευθετηθῆ εἰς τὸ ἐσωτερικόν μέρος, παρατεταγμένοι εἰς δέκα κανονικὰ καί ἐγκαρσίους σειρὰς καί ἀποτελοῦν ἐκεῖνο πού λέγεται κοινῶς «βούρτσα», πού ὀμοιάζει μάλλον με γυρτὸ κτένι. Ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἔσω ἀκρὴ τῶν μηρῶν εὐρίσκεται ἕνα γερὸ κτένι, τὸ κτένι διὰ τὴν γύριν. Ἀλλὰ καί αὐτὴ ἡ ἀκρὴ τοῦ μηροῦ εἶναι ἡ ἴδια διαμορφωμένη εἰς σχῆμα καλαθίου, εἰς τρόπον ὅστε ἡ ἐξωτερικὴ τῆς πλευρὰ νά εἶναι κάπως ξεχειλωμένη εἰς σχῆμα μικρῆς λεκάνης, περιτριγυρισμένη ἀπὸ ὀλόρθες τρίχες πού κλίνουν πρὸς τὸ ἐσωτερικόν.

Αὐτοῦ σχηματίζονται αἱ ἐκ γύρεως τολύπαι (σβόλαι), τὸ φορτίον τῆς σκόνης τῶν ἀνθῶν πού συνάζει ἡ μέλισσα με τέχνην καί τὸ φέρνει με ἕνα μόνο πέταγμα στήν κυψέλη τῆς.

Ἡ ὄλη ἐργασία τῆς συγκομιδῆς τῆς γύρεως καί τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς εἰς τολύπαι, γίνεται με τέτοιαν ἀστραταιαν ταχύτητα, ὅστε χρειάζεται γερὸ μάτι καί ἔντασις προσοχῆς διὰ νά συλλάβῃ κανεὶς τὸ μυστικόν τῆς. Με τὰ πρόσθια πόδια ἡ γύρις συνάζεται καί βουρτσίζεται ἐπὶ τῶν ἀρθρώσεων τοῦ ταρσοῦ τῶν ἐνδιαμέσων ποδῶν. Αὐτὰ μεταφέρουν τὴν γύρη μέχρι τῶν ὀπισθίων ποδῶν, πού τὴν ἀρπάζουν με τὰς βούρτσας των καί τὴν ἐναποθηκεύουν στὸ ἐσωτερικόν τῆς ζώνης πού σχηματίζουν οἱ ὀλόρθες τρίχες τοῦ καλαθίου. Τότε ἡ βούρτσα τοῦ ἐνὸς τῶν πίσω ποδῶν ἔχει διαστρωθῆ ἢ περάσει μέσα στὸ κτένι τοῦ ποδιοῦ πού βρίσκεται ἀπέναντι στὸ πόδι ἐκεῖνο (τὸ ταῖρι του) καί κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἡ γύρις συνάζεται εἰς τὸ ἔξω μέρος τοῦ ἐν λόγω ποδιοῦ. Μία ταχυτάτη κίνησις πρὸς τὰ πρόσω τοῦ ὀθητήρος τῆς γύρεως ἐξανγκνάζει τὴ μικρὰν αὐτὴν ποσότητα τῆς σκόνης νά εἰσχωρήσῃ ὡς τὸ βῆθος τοῦ καλαθίου. Τότε με μεγάλην ἐπιμέλεια ἡ μέλισσα ἐξακολουθεῖ τὴν συγκομιδὴν διὰ τῶν πρόσθιων ποδῶν τῆς, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἡ βούρτσα τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς καί ἐπειτὰ ἡ βούρτσα τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς περνοῦν μέσα στὸ κτένι τῆς γύρεως, τοῦ ποδιοῦ πού βρίσκεται ἀπέναντι τῆς κάθε μᾶς, ὅποτε αἱ ὀβόλοι ὅλο καί μεγαλώνουν ἀστραταιῶς. Τὰ ἐνδικέμενα πόδια, τοὺς «πατικῶν

νουν καί ἀποτελεῖν τὴν συσκευασίαν των.

Τὰ ἀνθη δέχονται τὴν ἐπίσκεψιν, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο καί εἰν ἡ ἐποχὴ εἶναι ἀνθόσπαρτη, τὸ ὅλον φορτίον ἐτοιμάζεται μέσα σὲ ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ μέλισσα ἐπισκέπτεται πλῆθος ἀνθῶν καί τὰ γονιμοποιεῖ. Φορτωμένη γύρι, σκονισμένη ἐλόκληρη με αὐτὴν, μπαίνοθαίνει ἀπὸ ἀνθος εἰς ἀνθος καί μεταδίδει στὸν ὑπερὸ τὸ γονιμοποιεῖ σπέρμα. Ἐπειτὰ βομβίζοντας ὑψώνεται στὸν ἀέρα καί πετᾷ ἀπνευστεῖ στήν κυψέλη τῆς, διὰ τῆς βραχυτέρας δόδου. Στιματα μιά στιγμὴ ἐπάνω στή σανίδα τοῦ πετάγματος καί με τὴν λείαν τῆς εἰσχωρεῖ διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ πετάγματος στὸ σκοτάδι τῆς πῆγτας. Ἀναζητεῖ μίαν κατάλληλη θέσι πλησίον τοῦ γόνου καί ἐναποθέτει τὸ φορτίον τῆς, ἐπειτὰ δὲ ἀπὸ μερικᾶς στιγμᾶς, ξεκινᾷ καί πάλι διὰ νά πάη νά εὕρῃ νέο φορτίον. Κατὰ τὰς ὀλίγας στιγμᾶς πού μεσολαβοῦν μέχρις ὅτου ξεκινήσῃ καί πάλι, ἡ μέλισσα μένει ἐπὶ τῆς σανίδος τοῦ πετάγματος. Τὸ σῶμα τῆς φέρει ἀκόμη τὰ κίτρινα ἴχνη τῆς γύρεως, πού ἔχει συνάξει καί αἱ κεραταί τῆς (τὰ κέρατα) ἔχουν πάρει καί αὐτὲς τὸ μερίδιόν των ἀπὸ τὴν γύριν. Βλέπει τότε κανεὶς πῶς ἡ μέλισσα περνᾷ πρῶτα τὴν δεξιὰν κερατῶν καί ἐπειτὰ τὴν ἀριστερὰ κάτω ἀπὸ τὸν λυγισμένον ἀγκῶνα τοῦ ἐμπροσθίου ποδιοῦ. Ἐκεῖ ἔχει κρυμμένο τὸ «τσιαντάκι» τῆς, τὸ χτενάκι τῆς τουαλέτας τῆς, πού βρίσκεται στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ταρσοῦ, καί ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα πραγματικὸν κτένι σὺν μισοπέγγαρο, με δόντια πάρα πολὺ πυκνά. Ἀπὸ τὸ κτένι αὐτὸ ἐξαρθρᾶται ἕνα εἶδος μεμβράνης σὺν δέρμα, πού ἔχει τὸ σχῆμα δακτύλου καί χρησιμοποιεῖται ὡς πεισέτα τοῦ προσώπου ἢ καί ὡς... σφουγγαρόπανο. Ὅταν ἡ μέλισσα θέλει νά καθαρῶσθαι τὰς κερατᾶς ἀπὸ τὴν σκόνην, τὰς περνᾷ ἀπὸ τὸ κτένι μέσα στὸ ὅποιον ἐφαρμύζονται αὐτῆς ἀκριβῶς, λυγίζει τὸ πόδι πρὸς τὰ μέσα κατὰ τρόπον ὅστε νά συγκρατῆται ἡ κερατᾶ στὸ κτένι. Ἐπειτὰ τραβᾷ κατὰ μήκος τὴν κερατᾶ ἀπὸ τὸ κτένι καί τὴν περνᾷ ἐνὰ μέσο ἀπὸ τὸ σφουγγαρόπανο, ἔτσι ὅστε νά εἶναι αὐτὴ τελείως καθαρὴ.

Καί ἰδοὺ πάλι ἡ μέλισσα, πεντακάθαρη, αἰγυριμένη, ἀαστράπτουσα, ἔτοιμη νά πετάξῃ με δύναμι καί ταχύτητα ἐνός χιλιομέτρου ἀνά δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, διὰ νά μεταβῇ καί πάλιν ἐκεῖ πού τὴ σπρώχνει τὸ ἐνστικτό τῆς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΟΥΦΕΞΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΠΟΥ ΘΑ ΓΙΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Θά διαβάσατε βέβαια στις εφημερίδες ή θά σάς διηγήθηκαν οι γονείς σας για τή στέψη του βασιλιά της Αγγλίας που έγινε με απεριόριστο πλούτο και αφάνταστη μεγαλοπρέπεια στο Λονδίνο στις 12 Μαΐου. Και θά ξέρετε βέβαια πως ο διάδοχος του Αγγλικού θρόνου, που πρόκειται να βασιλεύσει ο δόκλος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας είναι ένα κοριτσάκι έντεκα μόλις χρόνων, δηλαδή μικρότερο από πολλές από σάς, ή μικρή βασιλοπούλα Ελισάβετ.

Πόσο θά την ζηλεύετε τή μικρή Ελισάβετ. Θά φαντάζεστε βέβαια πως ή ζωή της δέν είναι παρά μόνον παιχνίδια μέσα στο πλούσιο παλάτι της, γιορτές, και τελετές. Πώς θά φορά ήλιο ώραία φορέματα που θά τ' αλλάζει κάθε τόσο και πως δ,τι λέει θά γίνεται στή στιγμή.

Και όμως, κάνετε μεγάλο λάθος. Γιατί και ή μικρούλα Ελισάβετ, ή Αίλιμπεθ, όπως τή φωνάζουν χαϊδευτικά οι δικό της, θά ήθελε ν' αλλάξει τή ζωή της με πολλά κοριτσάκια από σάς. Γιατί τά μαθήματά της είναι περισσότερα και βαρύτερα απ' ε,τι κάθε άλλου παιδιού τής ηλικίας της και δέν τής επιτρέπεται ούτε μιά στιγμή νά ξεχάσει πως είναι ή μέλλουσα βασίλισσα της Αγγλίας και νά κάνει μιά άταξια ή νά μη φερθή όπως πρέπει μπροστά σέ ξένους.

Ακοούτε λοιπόν πως περνάει τή μέρα της ή μικρή πριγκίπισσα: Στις έννεα τό πρωτ αρχίζουν τά μαθήματά της. Η Αίλιμπεθ αγαπάει εξαιρετικά τήν Ιστορία και ακόμη περισσότερο τή Γεωγραφία, ή Αριθμητική όμως δέν τής πολυαρέσει. Έχει αντίληψη και μπαίνει άμέσως στο νόημα όταν τής εξηγήσουν κάτι. Έχει ακόμη μεγάλη μνήμη και μαθαίνει πολύ εύκολα τις ξένες γλώσσες καθώς και τά λατινικά που τάρχουν από πέρου για νά μπορέ ή διαβάσει τά ιστορικά παλιά έγγραφα του τόπου της στο πρωτότυπο. Μιά φορά τήν εβδομάδα είναι υποχρεω-

μένη νά μιλά ή μόνο γαλλικά σ' όλο τό διάστημα τής ημέρας.

Στις ένδεκα ή Αίλιμπεθ έχει ένα μικρό διάλειμμα και τότε παίζει στον κήπο του παλατιού του Μπούκιγκαμ ή στις ταρατσές του παλατιού του Ουίνδσορ μαζί με τήν αδελφούλα της Μάργκαρετ που είναι πέντε χρόνια μικρότερη της. Έστερα τά μαθήματα ξαναρχίζουν ως τήν ώρα του φαγητού.

Τό άπόγευμα έτοιμάζει τά μαθή-

Η πριγκίπισσα Ελισάβετ, κόρη και διάδοχος του βασιλέα της Αγγλίας με τον αγαπημένο σκύλο της Ντούκι.

και τήν αδελφή της κι' έχει τραπέζι καρέκλες κι' όλα τ' άλλα έπιπλα κομωμένα σύμφωνα με τά μέτρα της. Τό θαυμάσιο αυτό σπίτι που βρίσκεται στον κήπο του παλατιού του Ουίνδσορ τό χάρισε στή μικρή πριγκίπισσα ή έπαρχία της Ουάλλιας και είναι υποχρεωμένη νά τό συνηριζει, νά τό σκουπίζει και νά τό καθαρίζει μόνη της. Τής άρέσει εξαιρετικά νά παίξει μέσα σ' αυτό τό σπίτι τις ή μέρες που δέν έχει μαθήματα και καμιά φορά προσκαλεί τό μπαμπά της και τή μαμιά της και τούς προσφέρει τό τσάι.

Ο πατέρας της όμως δέν παίζει μοναχά μαζί της. Τής μαθαίνει σιγά-σιγά και τής εξηγεί τό πολιτεμα της Αγγλίας και τά καθήκοντα που έχει ο βασιλιάς σύμφωνα με τό σύνταγμα. Όσο για τή γιαγιά της, τή βασίλισσα Μαίρη, αυτή τής μαθαίνει τήν αυλική έθιμοτυπία και τον τρόπο που πρέπει νά φέρεται όταν καλοαναθεωρημένο κοριτσάκι και όταν διάδοχος του αγγλικού θρόνου. Τής είπε μάλιστα πως τώρα είναι μιά σωστή μικρή «λαίδη» και δέν πρέπει πιά νά παίξει με τις κούκλες. Η Αίλιμπεθ υπάκουσε τή γιαγιά της, αν και με μεγάλη λύπη, και άποχωρήθηκε τις αγαπημένες της κούκλες που τις χάρισε στήν αδελφούλα της. Μπορεί όμως και παίζει με τά σκυλιά της, που βρίσκονται σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα του παλατιού, και μάλιστα με τόν Ντούκι, που μπορεί νά μνη είναι ο πιο δημοφής, αλλά είναι ο πιο αγαπημένος της.

Αντίθετα απ' ε,τι νομίζετε ή μέλλουσα βασίλισσα της Αγγλίας έχει για «χαρτζηλίκι» πολύ λιγότερα χρήματα από πολλά κοριτσάκια τής ηλικίας της. Μιά μέρα, περνώντας από ένα μεγάλο μαγαζί είδε μιά έξοχη κούκλα και θέλησε νά τή χαρίσει στήν αδελφή της που είχε τήν άλλη μέρα τά γενέθλιά της. Η κούκλα κόστιζε πέντε σελλίνια (125 δραχμές περίπου) μιά μέσα στο πορτογαλλικό της Ελισάβετ δέν βρίσκονταν παρά μονάχα ένα σελλίνο. Παρακάλεσε λοιπόν τή δασκάλας της νά τής δώσει τά τέσσερα σελλίνια που τής

έλειπαν, και τήν άλλη εβδομάδα, όταν τής έδωσαν τό τακτικό της χαρτζηλίκι, γύρισε πίσω τά δανεικά.

Όστόσο ή ημέρα που έγινε ή στέψη του πατέρα της δέν ήταν θυσιασάν τις άλλες για τή Αίλιμπεθ και τήν Μάργκαρετ και θά τούς μείνη άξέχαστη σέ όλη τούς τή ζωή. Η δασκάλα τους τις δδήγησε πρώτα στα διαμερίσματα της μαμάς τους για νά τή δούν και νά τή θαυμάσουν με τήν εξαισία και πολυτέμνη βασιλική στολή της και τήν βελουδένια χρυσοκέντητη ούρα της που είχε τέσσερα μέτρα μήκος. Έστερα οι μικρές πριγκίπισσες ντύθηκαν κι' αυτές για τήν τελετή και φόρεσαν φορέματα από χρυσοκέντητο μεταξωτό, μακριά ως τά πόδια και μικρά άσημένα γοβάκια. Στους ώμους τούς στερέωσαν τόν βελουδένιο μανδύα με τήν ούρα, που δέν ήταν βέβαια τόσο μακριά σαν τής μαμάς τους, αλλά σερνόταν πίσω

τους και ήταν γαρνιρισμένη με έρμινα. Και τέλος έπήραν μαζί τους στήν εκκλησία και τις μικρές τους κορωνίτσες, που θά τις φορούσαν τή στιγμή που ο αρχιεπίσκοπος θά έβαζε στο κεφάλι της μητέρας τους τή βασιλική κορώνα, κι' έτσι θά φαίνονταν σαν άληθινές βασιλοπούλες, αυτές που βλέπουμε στα παραμύθια.

Όταν μέσα στο βασιλικό άμάξι οι μικρές πριγκίπισσες πήγαν στήν εκκλησία, συνοδευμένες από τή γιαγιά τους, τό άπειρο πλήθος που πλημμύριζε τούς δρόμους, τις ζητωκραύγασε και τις χειροκρότησε μ' έξαλλο ένθουσιασμό. Τήν μικρούλα Μάργκαρετ τήν τρέμαξαν λιγάκι αυτές οι έκδηλές βόες, μιά ή Αίλιμπεθ, ή μέλλουσα βασίλισσα της Αγγλίας, γνωρίζοντας από τώρα τις υποχρεώσεις της, χαιρετούσε και χιμογελάσε με χάρη δίχως νά τά χάσει ούτε μιά στιγμή.

Η ΑΓΑΘΗ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Τόν μυρίστηκε ή άστυνομία και τόν τσάκωσε πριν φύγη, είπε κάποιος άλλος.

— Μά τί κλεψιάς έχει κάνει;

— Στήν έρίτση αυτή άποκρίθηκε κλαψιάρικα ένας γέρος χωριάτης:

— «Αχ, έγω τό ξέρω!... Όσα μάζεψα απ' τό πανηγύρι, μου τά έσούφρωσε ο άθεόφοβος!...»

— Και που τά είχες, γεροπατέρα;

— Ποϋ νά τ'άχω; Νά, μέσ' στο διαόκκι μου.

— Και πως τό κατάφερα νά σου τά πάρη;

Κι' ο γέρος χωριάτης διηγήθηκε: Τό βράδυ, επειδή είχε σκοπό νά φύγη τά ξημερώματα για τό χωριό του, θέλησε νά μετρήσει τά λεφτά του. Έκαμε λοιπόν νάνοιξη τό διαόκκι του, αλλά παρατήρησε πως ή κλειδαριά του ήταν σκανδαλισμένη. Μπιά! τό είχε ανοίξει κανένας με άντικλειδί και τό είχε άδειάσει; Μά όχι! γιατί τό αισθανόταν αρκετά βαρύ, και, όταν τό κουνούσε, άκουγε μέσα τά νομίσματα—όλο χρυσά κι' άσημένα—νά κουνουνίζου. Επitéλους κατάφερε νά τό ανοίξη. Και τί νά είδη; Όλο πενήταρες και δεκάρες! Νά, τού είχαν πάρει τις λιρίτσες του και τά ταλληράκια του, και στή θέση τους είχαν βάλει χάλκινα νομίσματα, που όλα μαζί δέν έκαναν ούτε πέντε φράγκα!

Άμέσως κατάλαβε ποιός ήταν ο κλέφτης του: «Ο γείτονάς του στο ξενοδοχείο, ο καλοντυμένος «κύριος»

που κρατούσε τή διπλανή κάμαρα.

— Γι' αυτό ο μασκαράς έκανε πως και τί για νά πιάσουμε φιλιές. Κι' έγω ο κουτούλιακας τόν έμπαζα και

ΕΚΤΑΚΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο Σέρβος Μόλοραντ Μπόζικ, παιδί 7 μόλις χρόνων, που θεωρείται από τούς καλύτερους παίκτες του σκακιού.

στήν κάμαρά μου, τού είπα άκόμα και που έχω τά λεφτά!

— Και τί έκαμες, γεροπατέρα, άμα κατάλαβες τόν κλέφτη σου;

— Τίποτα δέν έκαμα, μιλιά δέν έβγαλα. Μόνο δέν κοιμήθηκα όλη νύχτα. Και παραφύλαγα στήν πόρτα του γειτονά μου μη μου φύγη. Άμα ξημέρωσε ο Θεός τήν ημέρα, τά λέω όλα στον κύριο ξενοδόχο και τραβάμε κι' ο δυο στην άστυνομία, έδωκόνατά.

Έγώ γυρίζω πάλι σαν άστραπή, νά φυλάω τόν έξοχώτατο, ως που νάρθουν νά τόν πιάσουν. Μά με πονηριά. Κρυβόμουν νά μη με βλέπη και νά νομίζη πως έφυγα πρωί-πρωί για τό χωριό μου. Έσηκώθηκε λοιπόν ο έρίφης, ήπια και τόν καφέ του—φαρμάκι νά τού γίνη—να πάρουσιάσθηκε φρέσκος-φρέσκος και... πλήρωσε και τό λογαριασμό του με τά λεφτούλια μου.

— Νά, νταγάνα-νταγάνα, τάκούσαμε...

— Μά καθώς έβαζε τό καπέλλο του και χαιρετούσε με μιά ρεβερέντσα τόν κύρ ξενοδόχο για νά φύγη, τσούπ! νά σου και μπαίνει ο κύρ-άστρονόμος. Τότε παρουσιάζουμαι κι' έγω σά φάντες-μπαστούνης. «Στόν τόπο! φωνάζει ο κύρ-άστρονόμος, κανένας νά μνη τή κουνήση!». Κόκκαλο ο έρίφης. Άμα είδε μάλιστα και μένα, τά κατάλαβε όλα. Μά κι' έγω τόν κοιτάζα ο νά τού λεγα: «Που θά μου πιάς, κακέμοιρε! σέ τσάκωσα». Τότε ο κύρ-άστρονόμος λέει:

— Στο ξενοδοχείο έγινε μεγάλη κλεψιά και πρέπει νά κάμω άνάκριση κι' έρευνα. Και σε,ς, κύριε, μη φύγετε. Πάμε, σάς παρακαλώ, άπάνω». Τι νά κάμω πιά... ο κλέφτης; Για νά δείξη τάχα άδιαφορία, πήρε τή σκάλα πρώτος. Πίσω του άνεβήκαμε όλοι. Μπήκαμε στήν κάμαρά του κι' ο κύρ-άστρονόμος τόν παρακάλεσε νάνοιξη τό διαόκκι του. Λεφτά δέν είχε μέσα. Είχε δυο άλλα πράγματα, κλεμμένα από τό πανηγύρι, που ο κύρ-άστρονόμος τά έγνώρισε, γιατί τού είχαν κάνει παράπονα έκείνοι που τά έχασαν. Έτσι ξεσκεπάσθηκε πως ο καλοντυμένος κύριος ήταν κλέφταρας, και δέν χωρούσε νά άμφιβολία πως τού λόγου του είχε έσφίσει και τό διαόκκι μου.

— Ακολουθήστε μας, κύριε! τού κάνει ο κύρ-άστρονόμος. Τόν πήραν στήν άστυνομία. Επισώ κι' έγω. Έκεί τόν έψαξαν και τού βρήκαν πάνω του τά λεφτά μου όλα. Δέν έλειπαν παρά δυο είχε πληρώσει στον κύρ-ξενοδόχο. Έ, τώρα τόν έχουν στή χάση. Δέν είναι φόβος νά τό σκάση».

Αυτή τη διήγηση την άκουσαν με πολύ ενδιαφέρον βλοι βσοι ήταν εκείνη την ώρα στο εστιατόριο. Και προπάντων οι τέσσερις φίλοι μας. Γιατί είχαν θυμηθεί τον κλέφτη του Μάρριου, που αυτός ποτέ δεν τον ξεχνούσε, και πάντα, όταν άκουγε να λένε να κλέφτες και κλεψιάς, γινόταν άνω-κάτω. Έτσι και τώρα, άκούγοντας τη διήγηση του γέρου χωριάτη. Είχε τεντώσει ταυτιά του και δεν είχε χάσει ούτε λέξη. «Για φαντάσου — συλλογίζεταν — γάνα ο ίδιος ο δικός μου!». Και μ' αυτή τη σκέψη, σηκώθηκε, πλησίασε το γέρο και τον ρώτησε:

— Δέ μου λές, παπού, τί λογής είναι ο κλέφτης σου; ψηλός, κοντός; ξανθός, μαύρος;

— Ψηλός ως εκεί πάνω, άρχοντόπουλό μου, άποκρίθηκε ο γέρος και γαλανομάτης, με κόκκινες μπαρμπάτες, σωστός κοκκινότρηχας που λένε.

— Τότε δεν είναι αυτός, ψιθύρισε ο Μάρριος γυρίζοντας στη θέση του. ο δικός μου ήταν μελαχροινός και δεν είχε καθόλου γένεια μόνο μουστάκια.

— Πάλι τον κλέφτη σου θυμήθηκες; του είπε ο Σαιζάνης. Και σου πέρασε ή ιδέα πως είναι αυτός ο ίδιος; Μά ο κλέφτης σου, καίμειγε, είναι στο Παρίσι. Έδώ τί θά γυρεύς;

— Έχεις δίκιο, ψιθύρισε ο Μάρριος άνοησία μου.

Και δυνατά ξαναρώτησε:

— Όποτε τώρα είναι στη φυλακή;

— Άμ' που άλλος θάταν; άποκρίθηκε ο γέρος: εκεί που του πρέπει.

— Μά έχει έδω φυλακή;

— Πως δεν έχει; άποκρίθηκε ο Ξενοδόχος. Από το επάνω μάλισα πάτωμα τού Ξενοδοχείου, φαίνονται καλά οι τοίχοι της αύλης της.

— Θα την ιδούμε λοιπόν και μετς, είπε ο Μάρριος.

Πραγματικώς, οι κάμπρες που τους είχαν δώσει ήταν στο επάνω πάτωμα. Καθεμιά είχε από δυο κρεβάτια: στη μια θά κοιμόνταν ο Μάρριος κι' ο Μοντανής, και στην άλλη, δίπλα, ο Σαιζάνης κι' ο Δουμποδάνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Το πηήημα του κλέφτη και το πηήημα του Μάρριου.

Κατά τις έγγιες, οι τέσσερις φίλοι άνέβηκαν να κοιμηθούν.

Ο Μάρριος δεν είχε ύπνο. Πρώτο γιατί ή ιστορία του κλέφτη τον είχε πειράξει στα νεύρα και δεύτερο γιατί έπλησίαζε ή στιγμή που θά ξανάβλεπε το πατρικό του σπίτι, κι' ή άνοπομονησία του — όπως συμβαίνει πάντα τις τελευταίες ώρες — είχε κορυφωθεί.

Αφού λοιπόν γύρισε πολλές ώρες στο κρεβάτι του «σάν τ'ό ψητό», είδε πως ήταν αδύνατο να κλείσει μάτι κι' αποφάσισε να σηκωθεί και να ντυθεί.

Πραγματικώς, σηκώθηκε σιγά-σιγά, ντύθηκε κι' άνοιξε τις γρίλλες του παραθύρου. Την καλοκαιριάτικη εκείνη νύχτα, ο άέρας ήταν χλιαρός και πυκνή δμίχλη σκέπαζε όλη την πεδιάδα.

Ήταν τρεις περασμένες: δεν θάρρυόσε να ξημερώσει.

Ο Μάρριος, έχοντας πάντα στο νού του τον κλέφτη του γέρου χωριάτη, που του είχε θυμίσει τον δικό του, κοίταζε όλοένα τη φυλακή που ήταν εκεί αντίκρυ.

«Αξάφνα, σ' εν' από τα καγγελόφραχτα παράθυρα αυτής της φυλακής, είδε ένα μικρό φως, που έλαμψε με ή στιγμή κι' έσβυσε άμέσως».

Μπήκε ος μεγάλη περιέργεια, ος ύποψία μάλισα, κι' έξακολούθησε να κοιτάζει το παράθυρο εκείνο με προσοχή. Σε λίγο του φάνηκε πως βγήκε απ' αυτό ένα πράγμα ος σχοινί, που κρεμάσθηκε σχεδόν ως τη γή.

Και άμέσως κατόπι είδε ένα μαύρο δυχο, οςάν ανθρώπινο σώμα, να περνά άνάμεσα από τα κάγγελα, να πιάνεται με τα δυο του χέρια από τό σχοινί και, σιγά-σιγά, με μεγάλες προφυλάξεις να γλιστρά, να κατεβαίνει.

Τη στιγμή εκείνη μια άχτίδα του φεγγαριού διαπέρασε την δμίχλη, και τότε ο Μάρριος είδε καθαρά τον άνθρωπο που κρεμόταν από τό σχοινί.

Ήταν χωρίς άλλο κάποιος φυλακισμένος — και πιθανώτατα ο κλέφτης — που πολεμούσε να τό σκάσει.

Και να τος! τώρα κατεί τό πλακόστρωτο της αύλης. Θα σκαρφαλώσει βέβαια στον τοίχο της, που δεν είναι και τόσο δύσκολο, από καί θά πηδήσει στο δρόμο και... τρέχα πιάσ' τον!

Ο Μάρριος δεν χάνει καιρά. Τρέχει στο κρεβάτι του Μοντανή και τον ξυπνά μ' ένα σκούνημα.

— Έλα, του λέει, έλα μια στιγμή να ιδής!

— Τί είναι; κάνει ο Μοντανής τρέχοντας τα μάτια του.

— Έλα σου λέω και θά ιδής!

Ο Μοντανής κατάλαβε πως κάτι έκτακτο συμβαίνει και, ενώ ο Μάρριος γύριζε στο παράθυρο για να μη χάσει τον δραπετή, σηκώθηκε και ντύθηκε οςάν άστραπή.

Έπειτα πήγε στην πόρτα και ξύπνισε και τους άλλους δυο που, χωρίς να ξέρουν την ατία σηκώθηκαν και ντύθηκαν κι' αυτοί. Έτσι κι' οι τρεις βρήκαν το Μάρριο στο παρά-

θυρο που, αφού τους είπε με λίγα λόγια τί συμβαίνει, τους έδειξε τό φυλακισμένο.

Αυτός, καθώς είπαμε, είχε πατήσει χάρμο, αλλά ούτε μπροστά πήγαινε ούτε πίσω, παρά κοίταζε γύρω του οςά να μήν ήξερε τί να κάνει. Μια στιγμή, βλέποντας βέβαια τό σκοπό που φύλαγε εκεί-κοντά, φοβήθηκε, κρύφθηκε ος μια σκοτεινή γωνιά, κι' έτσι τα παιδιά τον έχασαν από τα μάτια τους.

— Θα είναι χωρίς άλλο ο κλέφτης του γέρου, είπαν οι φίλοι του Μάρριου. Α, δεν πρέπει να τον αφήσουμε να τό σκάσει. Πάμε να είδοποιήσουμε τον Ξενοδόχο, για να είδοποιήσει τον άρχιφύλακα.

Αλλά ο Μοντανής που δεν έδιαζόταν ποτέ, ψιθύρισε:

— Μά σταθήτε πρώτα να βεβαιωθούμε!

— Τί να βεβαιωθήτε; Έκαμε ο Μάρριος νομίζετε πως με γέλασαν τα μάτια μου;

— Μά βέβαια μπορεί να ος γέλασαν τα μάτια σου. Όταν ή φαντασία είναι ξαναμμένη από μια διήγηση, από μια ιδέα, δεν τό ξέρεις πως τα μάτια, καμιά φορά, βλέπουν άλλα άντ' άλλων;

— Θα με σκάσετε! φώναξε πνιχτά ο Μάρριος: μά δεν τον είδατε τον άνθρωπο που κρύφθηκε πίσω από εκείνη τη γωνιά;

— Ναι, μια στιγμή, μόλις... έβδαμε μια σκιά. Μά ήταν τάχα φυλακισμένος που κατέβηκε απ' τό παράθυρο;

(Ακολουθεί) Μετάφρ. π. 1. φ. και Γρ. 3.

ΚΑΛΗ ΝΥΧΤΑ!

«Ήρθε στο κλαρί του το πουλί. Όλη μέρα, πέταξε πολύ. Γύρισε ή βαρκούλα με τα δίχτυα. Καλή νύχτα, τράτα, καλή νύχτα!

Νύσταξε κι' ο ήλιος στο βουνό. Από τόσο δρόμο μακρινό. Κλειεί το κρεβάτι του τις κουρτίνες. Με τις χρυσοκόκκινες άχτινες.

Κ' ή μικρούλα ή κόρη μου ή ξανθή. Έπωσε κι' αυτή να κοιμηθί. Τί να βλέπει τάχα στ' όνειρό της. Και χαμογελά τό πρόσωπό της;

Βλέπει τ' άγγελάκια στη σειρά. Νά κολοούν στους ώμους της φτερά. Βλέπει τ' άστρα ος όλη τους τη φέξη. Και δεν ξέρει ποιό τους να διαλέξει».

— Όνειρώσου, κόρη μου, τερπνά. Κι' άθριο πάλι ή μέρα ος έπνιά. Να θες τα συνήθια σου και πάλι. Και τον ήλιο στη δικιά μου άγκαλιά! Και, για ν' άρμενίσης ος άνοιχτά, Τά δυο χέρια μου έχεις σφαιλιστά.

(Η άναδηροσίωση άπαγορεύεται. ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗ

Μάρρσει της βουσούλας τό μουρμουρίσμα Νάκουσ μ'ος της νύχτας την ήσυχια, Νά ήχουν τών κοκαδιών τάσημοκούδουνα Τού δάσους ή κολύφωνη άρμονία.

Ο χυτός της βροχής στο παράθυρό μου, Τ' άνέμου στα κλαδιά τό μοιρολόι, Της μέλισσας τό βούισμα, τό μονότονο, Τού γούλλου τό τραγούδι μ'ος τή χλόη.

Τά χρυσά σά σάχια που θροίζουν Και γύρω τους πετούνε πεταλούδια, Τή μακρυνή φοβέρα τού άστραπτόβροντου Και τής σιγής τά μουσικά τραγούδια.

Μάρρσει ήχοι σιγανοί κι' άκούμακοι, Τά κύματα που παίζουν με μανία, Τό γλιστρώ κορυδαλλού κελάδημα, Της θύελλας ή άγρια συμφωνία.

Φωνές της φύσης, του βουνού, της θά- [λασσας, Τού κάμπου, τών νερών που τραγου- [δούνε

Χαράς φωνές, άγροτερμένες, ήσυχες, Βαθεία μ'ος τήν ψυχή μου πως μιλούνε.

Ραφέλιαντα [Α]

ΘΥΜΗΣΕΣ

«Ο γλυκερός παιδιαίστικος άναμνήσεις! Σας βλέπω πάντα νά πλάνετε τις ρόδι-νες φτερούγες σας και να έρχεστε από τό μακρινά μέρη που ος έβόρισε ο χρόνος. Έρχεστε οςάν ένα έλαφρότατο άεράκι, κάνετε μια στιγμή τον γύρο του μικρού δωματίου κι' ύστερα στέκεστε μπροστά στο τραπέζι, που σκυμένη μελετώ, μου χαμογελάτε και έγω τότε... κλείνω τα μάτια μου, άπομακρύνω από την σκέψη μου τα πεζά διαβάσματα και παραδομένη ος μια γλυκαία ρέμβη άκούω την φωνή σας, την μουρμουριστή γλυκαία φωνή σας, να μου μιλά για τά περασμένα».

Τό σπίτι μας. Ένα άελο δίπλο σπίτι, όλοάσπρο με τά πράσινα παράθυρά του, ος ένα άπομακρο μέρος της παραλίας. Εκεί γεννηθήκαμε όλα τά παιδιά, και μεγαλώσαμε κάτω από τις δροσερές σκιές τών δέντρων του κήπου μας και με τό αϊώνιο τραγούδι της θάλασσας. Τό καλοκαίρι όταν άμείρμονο παίζαμε στην άμμοχιά της την βλέπαμε όλοίσια — λάδι που λένε — να γλύφη άπαλά-άπαλά την άκτή. Κι' ο ήλιος θέλοντας να την κήνη όμορφότερη έστελνε τις κόρες του και τής κεντούσαν χίλια πολυτίμα πεταράδια και έλαμπαν άκτυφλατικά».

Αλλά τό καλοκαίρι έφραγε, έρχόταν τό φθινόπωρο. Τόν έρχομό του μας τον έδειχναν ο ούρανοσ που έχανε τό όλογάλατο γλυκό του χρώμα και γέμιζε από μολυβένια σύννεφα που έδιναν στην όψη του κάτι τό άγριο, τό

βουλο, τό πουλάκια που δεν άκούγαμε πιά τά κελαιδίματα τους γιατί έφραγαν ζητώντας ος άλλους τόπους την γλυκαία θαλπωρή του καλοκαιριού, με πιά πολύ τό μελαγχολικό κέσιμο τών φύλλων. Βλέπαγε στα καταπόσινα δέντρα μας να χλωμαίνουν τα φύλλα, να κτρινίζουν και να πέφτουν.

Και τά δέντρα έμεναν μόνα, γυμνά, κι' όταν ο άνεμος περνούσε σφουρίζοντας μέσα από τά κλαριά τους, τά βλέπαμε να λυγίζουν γεμάτα έγκατερήση.

Και θυμάμαι κάποτε, όταν μεγλώσσα, πως τά συσχέτισα με τον άνθρωπο. Τόν άνθρωπο που χωρίς καμιά έλπίδα — ναύαγιο παντοεινόν της ζωής — βρίσκαται έκτεθειμένος ος όλα τά κακά — άπαράλλακα όπως τά γυμνά δέντρα στους άνέμους.

Κι' ύστερα όταν ο καιρός γινόταν πιά κρύος — άρχές πιά τό χειμώνα — δεν βγαίναμε σχεδόν καθόλου έξω, αλλά καθισμένοι γύρω από την φωτιά τρώγαμε κάστανα ή άκούγαμε καμιά ιστορία της μαμμιάς.

Τις πιά πολλές φορές όμως έχοντας κολημένα τά πρόσώπα μας στο τζάμι του παραθυριού, παρακολουθούσαμε τά κατάμαυρα κύματα της θάλασσας που θύφονταν βουνα πελώρια οςάν να ήθελαν να καταπιούν την άκτή.

Περνούσαμε μια ζωή γλυκαία άνάμεσα στον ούρανο και στην θάλασσα, στην καταπράσινη φύση και στα άγαπημένα πρόσωπα της μαμμιάς και του μπαμπά.

«Υστερα όταν έφραγα για να σπουδάσω θυμάμαι τά λόγια της μαμμιάς:

— Νά διαβάσεις πάντα με την σκέψη πως όσο πιά καλή είναι τόσο βρίσκαται κλησιότερα ή μέρα του γυρισμού».

Σας εύχαριστώ γλυκαίες μου άναμνήσεις. Η παρουσία σας μου έκανε πιά έπιθυμητή την ήμερα αυτή. Νά είσαι βέβαια ος θά διαβάσω πιά πολύ απ' όλες τις φορές στο μέλλον.

Ανοιγω τά μάτια μου κι' ενώ είμαι έτοιμη να σκύψω πάλι στα βιβλία, τις βλέπω για τελευταία φορά να με άποχωρστούν κι' άπλώνοντας τις ρόδινες φτερούγες τους να φεύγουν σιγά, άθόρυβα, όπως ήσαν.

Αιπερόδοση [Β]

ΤΑΞΙΔΙ

«Ήταν πρώτη φορά που ταξίδευα, που έφραγα μακριά απ' τό μέρος πουχα περνούσε τά ξέγνοιαστα παιδικά μου χρόνια. Πάνω στο κατάστρωμα μόνος, άνάμεσα ος τόσους άγνωστους, έβλεπα στην άποβάθρα όλους τους δικούς μου που ήσαν να μ' άποχωρτερούσαν, και που, πως έξρει πόνον καιρό θάκανα να τους ξαναδώ. Κι' ίσως-ίσως κολούσ να μήν τους ξαναβλέπω κιάλας. Αυτά όλα μου προξενούσαν ένα άλγεινό συ-

ναίσθημα. Η συγκίνηση μ' έπνιγε και σιγμές-σιγμές αισθανόμουν τό μάτια μου να βουρκώνουν».

Πάλι όμως σκεπτόμουνα τά ξένα μέρη που θάβλεπα ταξιδεύοντας, τά μέρη εκείνα που είχα τόσο πόθο να γνωρίσω, και που ως τώρα μόνο στα μυθιστορήματα είχα διαβάσει. Με τή φαντασία μου έπλαθα εικόνες διάφορες για τά μέρη που θά πηγαίναμε. «Ο! αυτά μου κάνανε να ξεχνάω λίγο τή λέπι μου».

Υστερα έβλεπα τή μανούλα μου να με κοιτάει στα μάτια, ενώ τά δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της, κι' ένοιωθα έναν κόμπο να σφίγγει τό λαγόγγι.

Μου φαινόταν όλα οςάν όνειρο. Μου φαινόταν πως δεν έφραγα. Απ' τό συναίσθημα αυτό μ' έβγαλε τό σφύριγμα του βαποριού. Ένα βιαρό σφύριγμα που μ' έκανε ν' άνατριχιάσω. Σάν κάτι να προεινούσε».

Σε λίγο άκουγότανε και τό τρέξιμο που έκανε τό άνέβασμα της άγκυρας. Ακόμη ένα σφύριγμα, πιά πένθιμο απ' τό πρώτο, κι' άρχισαμε ν' άπομακρυνόμαστε. Τις τελευταίες αυτές στιγμές κοίταξα διαρκώς τή μανούλα μου και κούναγα τό μαντήλι μου. Υστερα δεν έβλεπα πιά παρά ένα άκαθόριστο σημείο εκεί πάνω στην άποβάθρα».

Η δμίχλη άρχισε να σκεπάζη άγάλλυγάλη όλη την πόλη. Και μαζί μ' αυτήν ο πέπλος της έσβυσε και όλα τά παιδικά μου χρόνια, όλο τό παρελθόν. Επήγαινα τώρα προς νέους ορίζοντας προς τό μέλλον.

Αρκίτιος [Β]

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ

Είναι μια άνοιξιάντικη μέρα χαρωπή. Όλα γελούν γύρω μου. Οι χουρές ήλιαχτίδες παιγνιδίζουν χαδιάρικα εύτυχισμένα».

Χαρούμενη λοιπόν κι' έγω καταβαίνω στον μικρό μας κηπάκο. Όλα τά λουλούδια, άνεμώνες, γαρύφαλλα, τριαντάφυλλα, άγριοι κρήνοι, γέρνουν με χάρη τό κεφαλάκι τους κόπε έδώ κόπε' εκεί απ' τό άλαφρό χάδι του άγέρα.

Εύτυχισμένη μέσα ος αυτό τό άγνό περιβάλλον, κάθισα ος ένα πάγκο πέτρινο και άπέθηκα στις σκέψεις μου, ενώ άφηρημένα τά μάτια μου παρακολουθούσαν τό τρελλό παιγνίδι μερικόν σπουγγιτών».

Για λίγο μια άπορία γεννιέται μέσα μου: «Γιατί σήμερα είμαι τόσο χαρούμενη»;

Σε μια στιγμή ένα κρυστάλλινο γελάκι φτάνει μέχρι τ' αυτιά μου. Χαμογελώ εύτυχισμένα. Πάλι κάτι θόκανε ο μικρός Τοτός μας, που φάνηκε άστελο, γι' αυτό και πιά χαρίζει τό γελάκι του.

Μικρό μου άδελφούλη, απ' τον καιρό που γεννηθήκες πόση και πόση χαρά δεν σκόρπισες σπίτι μας!

θεσή σου υπόλοιπον δρ. 15,70) **Γλαυκώσιδα 'Αθήνη** (πολύ μ' ἀρχαρίστης τό πρώτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νά μοῦ γράψῃς συχνά· θά εἶδες τήν ἔγκρισή τοῦ ψευδωνύμου σου· Ὀδηγῶ, τετράδια καί λυσόχαρο ἔσταλα)· **Βολιώτικη Συμμαχία** (τρία ἑσπαθώματα, μπράβο! νά λοιπόν πού ἀδελφόνουν οἱ Διαπλασσοῦλας στήν τάξη σας· κι' θαδῆξουν ἀκόμα, ἀφοῦ εἶδες μαζί! θά φροντίζετε τώρα γιά τή διάδοσή μου· σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολύ!) **Ἀθήνη** (αὐτό, καθώς θά εἶδες, σοῦ ἀνέκρινα· χαίρω πολύ πού τώρα θά μοῦ γράψῃς συχνά· περιμένο καί τήν εἰσφορά σου γιά τό ἄστρο, ἀλλά ἔχι πολλά)· **Φάροςος Τόν** (θά εἶδες βέβαια τήν ἔγκρισή χαίρω πολύ γιά τή γνωριμία καί δέν ἀμφιβάλλω πῶς θαναταχθῆς· μιά ἀπό τίς καλύτερες φίλες μου· ναι, νά μοῦ στέλνῃς καί κομμάτια γιά τή Σελίδα κι' ἀπ' ἄλλο, ἀφοῦ εἶσαι στήν Ε' τοῦ Γυμνασίου καί ξέρεις)· **Ρεζεντά** (πολύ μ' ἀρχαρίστης τό γράμμα σου γιά τόν καλιό μου ἐκείνο τόμο, ἔπου ἔδλεπες πού καί πού τό ψευδώνυμό σου καί ξαναθυμῶσάν τό ἑσπερίδιον τῆς χαρῆς πού εἶχες τότε· στήν ἐρώτησή σου ναι!)· **Ἐλένη Καραγύλου** (ἔλαθα· ὁ διαγωνισμός Δύσεων, πού ἦταν ἄλλοτε τρίμηνος, ἀπό φάτος ἔγινε τετράμηνος· ὥστε ἀντί τεσσάρων θά γίνονται πάλι μόνο διαγωνισμοί τό χρόνο)· **Μαρίαν Στουάτ** (τό ἀνέκρινα, σύμφωνη)· **Ἀνδραλούζαν** (ἀφοῦ ἦταν ἔτσι, ἔκαμα πολύ καλά πού ἐπρωτεύησες νά σπουδάζεις στό σπίτι σου γιά τό ταξίδι στό Παρίσι, τό βρισκαί πολύ ἀκριβό· θά βλέπατε ὅμως καί θά μαθαίνατε τόσα, ὥστε ὁ μπαμπάς μπορεῖ νά κρίνῃ πῶς θάξίζε τόν κόπο καί τό ἔξοδο)· **Διπερούσση** (ἔλαθα· θά σοῦ ἀπαντήσω στό ἐρχόμενο)· **Κωνσταντίνον Παλαιολόγον** (σοῦ ἔστειλα λυσόχαρο γιά νά λάβῃς μέρος, γιά τόν διαγωνισμό καί νά δοκιμάσῃς ἔτσι ἄλλο κόποι τό μυαλό σου· εἶδα καί τήν ἐπιτυχίή σου στήν Ἐπίδομα ἔπου τόσο ἐθαυμάσῃς τὰ ἀρχαία μνημεῖα) καί τοῦ λοιποῦ πού θά τοῦ ἀπαντήσω στό ἐρχόμενο· **Χουσουράδαν, Ἀνθροπάκον, Ξενοπνεξ-Κουτῆς** κτλ. κτλ.

Εἶς ὅσους ἐπιστολάς ἔλαθα μετά τήν 1 Ιουνίου θάπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 — 1893) ἀπό τους ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης τρεῖς: 7ος, 14ος, καί 18ος. Ἐκάστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δέ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά τό Ἐσωτερικόν καί δρχ. 40 διά τό Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894 — 1936), ἀπό τους ἐκδοθέντας 43 τόμους ὑπάρχουν οἱ 42 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἔχι σελίδων 416) ἀρσφας δρ. 80 καί ραμμένοι δρ. 85. Οἱ δέ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935 καί 1936 τιμῶνται ἕκαστος (ἔχι σελίδων 624) ἀρσφας δρ. 110 καί ραμμένοι δρ. 115. Ταχυδρομικά τέλη ἕκαστου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διά τό Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρσφας καί δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διά δέ τό Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ραμμένος εἴτε ἀρσφας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 282ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφῶν. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεσφαί μέχρι τῆς 5 Ἀπριλοῦ.

311. Ἀσφίρωφ
Ἐγλυκοχόραξ ἡ ἀγῆ
Καί ροδοβάρφτης δλ' ἡ γῆ.
Νά κι' ἕνα ζῶο εὐγενικό...
Αὐτὰ τὰ δυό πάνε μαζί
Καί κάνουν κάποιον ἱστορικό.
Ἄπλή Ζωή

312. Στοιχειόγραφος
Βουνο γνωστό κι' ἀπ' τῆ Γραφή.
Προσθετα γράμμα στήν ἀρχή,
Καί γίνεται κάτι πού φένει.
Μά καί τὰ πάντ' ἀπολυμαίνει.
Ἄγκάδι

313. Μεταγραμματισμός
Πέλαγος ἑλληνικό,
Μέ ὄμμεγα ἀντι ὄμμερο,
Καί μέ κάποιον τόνον ἄλλο,
Κάνει μυθολογικό
Ἐκατόγυρα μεγάλο
Ἄρανης· Ἡρώας

314. Δίνιμα
Τό ἄρσενικό μου, σύνεργο,
Ψάρα πολλά γραπώνεις
Τό θηλυκό μου, ἀσθένεια,
Πολλούς κι' αὐτό ταναίνει.
Ὅριστὸς Καρκύρας

315. Υαροδύναλον

* * * * *

Νάντικατασταθούν οἱ ἀστερισκοί διά γραμμάτων ὥστε νάναγινώσκονται ἔξ ἀρχῆς κατὰ σειράν: νῆσος τοῦ Αἰγαίου, πόλις τῆς Ἑλλάδος, πόλις τῆς Ρωσσίας, πορθμός τῆς Ἀφρικῆς, ἀναπαύετό σῶμα, θάλασσα τῆς Ἀσίας, ἑλληνική μεγαλόνησος, προφήτης.
Μικρὸς Σπουδαστῆς

316. Κρυπτογραφικόν

123456782	=	Ἐλατρώσθη ὡς θεός
25382	=	Μέρος τοῦ ἀρχ. ναοῦ
312671	=	Μεγάλη λίμνη
47445	=	Πόλις τῆς Γαλλίας
521712	=	Προφήτης
6145	=	Ἀγώνισμα
7472282	=	Παταμός
87882	=	Κατοικία

Μαγεμένο Βασιλέπουλο

317-319. Μεταμορφώσεις

- 1.—Τό δάσος διά 5 μεταμορφ. νά γίνῃ ἄσος.
- 2.—Ὁ φόρος διά 3 μεταμορφ. νά γίνῃ τόκος.
- 3.—Ἡ Σύρος διά 4 μεταμορφ. νά γίνῃ Πάφος.

Πόλις τῶν Ὀνείρων

320. Διπλή Ἀρσοτιχία
Τά μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ἑπουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἔνομον, τὰ δέ τρίτα γράμματα, ἀλλ' ἀντιστροφῶς ἀναγινωσκόμενα, ζωθίον:

- 1, Βασίλευς πατῆρ ἀργοναύτου
- 2, Ἑλληνικόν ἀκροτήριον
- 3, Γῆ καλλιεργημένη
- 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
- 5, Ἄγιος θαυματουργός
- 6, Πρωτὴ θεά.

Ἄγγυρολεγειώτατος

321. Φανηροδύλιον
νς - γς - ν - ομτ - γ

322. Γρίφος

+	+	ἴας	ἴας	Ἐρμῶ
+	αελ	ἔργα	ἴας	Ἀλόου τὸν
+	+	ἴας	ἴας	Ἐταδίου
+	+	ἴας	ἴας	Περσέως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 12

121. Σιδῶν (σι, Δῶν).—122. Ὑπερῶν-ὑπερῶν.—123. Ἄργος· Ἄργος.—124. Βοῦς· ὄρος.—125. Ἄργος (ἡ πελοποννησιακὴ πόλις, ἡ ἀρχαία ἀμφιλοχική πόλις, ὁ ναυπηγῆσας τὴν Ἀργώ, ὁ σκόλος τοῦ Ὀδυσσεῦς καί ὁ πολυόματος Ἄργος).—126. ΘΑΛΑΣΣΑ 127. ΓΑΛΙΑΔΙΟΣ (ἀλλ. ΑΛΛΑΤΡΟΣ, λαγός, Ἰόλαος, ΜΑΒΤΙΟΣ Ὀλγα, Σόλοι).—128. ΥΕΤΑΤΟΣ Ὀλγα, Σόλοι).—128. ΡΑΝΜΤ 132. Διά τοῦ ΠΥΡ: ΙΟΟΟΟΟ πικρὸς, πέραυλος, πυρ-ΣΙΚΙΝΟΣ πυλκόν, ἀπύρετος ἔμ-πυρος.—133. ΠΟΛΥΒΟΣ-ΠΑΝΔΩΡΑ (Παλμύρα, Ὀάσις, Αἴνος, Ὑπόλημα, Βικτωρία, Ὀλοφέρνης, Σπαρτιατῆς).—134. Σαυτὸν αἰδοῦ (σ' ἀφ' τῶν, εἶδ' οἶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τὸ πού λέξεις μέ ἀπλά στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μέ πλεονάζοντα δρ. 1 καί μέ ἀρκετά δρ. 1,50. Ὁ χοριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδραμητὰ κληρονομοῦν τὰ διπλά. Ἡ ἀπολαυτικὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[AZ'—396]
Ἄεϊλά, ἐτοιμάσας τὰ ὀνόματα πού θά δώσης σὲ μέλλοντα· Gerda· κια; Μπετοῦλ

[AZ'—397]
Γαλλικά. Πιάνα. Προσπορεύονται μαθητὰ γιά Γαλλική Ἀκαδημία Καλόγρης. Γράφτε: Ἀνδία Κ. Μ. Γραφετα Ἐθνικακ· Βουλῆς 1, Ἀθήνα.

[AZ'—398]
Ἄεϊλά, πές τοῦ Τέτρου πῶς πῆρα τό γράμμα σου, κι' ἐνθουσιάζομαι, καί πές του, ἀν θέλεις καί σέ, νά εἴδῃ στήν μέλλουσα ἀκρόρημά μας. Μπετοῦλ

[AZ'—399]
Τζέλλυ· Ἄντα Γεροντοπούλου, ἀπό τήν Ἀθήνα σᾶς χαίρετώ. Ολιμμένη Γοητεία

[AZ'—400]
Παιχνιδάρα, ἡ γιορτή σας πῶς τὰ πῆγε; ἐπέτυχε πολύ; Ἀεϊλά

[AZ'—401]
Μικρὴ Περσιποθίλις, δέν εἶσαι ἡ Ἀ... α; Θηριδομαστρία. Καμπαλέρο· Καμπανίλια, Ἀρχιστοιγόνες, Ξανθοῦλα, Κοράκι, βρῆστε μας, σᾶς ἀναθετόμεν ἕνα βαρὸ φορτίον. Ἐξοπνεξ-Κουτῆς

[AZ'—402]
« Ἀ τοικτόμαρδοι» μέ τήν φόραν πού ἀπῆρετε κατατρομάξατε τόν Διαπλασκόσιον! Πρασοχή, σᾶς ἔσωσε ὄλους. Ἀποκαλόφατῆς μέ· μπορεῖτε; Μὴν στενοχωρησῆ, Μαῦρε Πειρατῆ, ἀν ἀνταλλάξω μόνο τετραδιάκια! Ἄν ἐπιμένῃς, ἀλλήλα γραφῶ! ΡΕΜΒΗ

[AZ'—403]
Θλιμμένη Μελωδία, σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ γιά τίς εὐχούλες σου. Ἀεϊλά

[AZ'—404]
Κῆριε τοῦ Νιάνοιγκ, ἀν σοῦ ζήτησα γραμματόσημα, δέν σέπιασα κι' ἀπό τόν λαμό; Ἰνδίανα

[AZ'—405]
Πριγκίπισσα Ὀδηγέτι, ἐπαίξεις περίφημα στό κονσέρτο. Δέν εἰσάραμε πού ἔχεις τόσο ταλέντο. Κερμάν, Μουσελέν